

Arrest

nr. 231 789 van 24 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 3 maart 2015 België is binnengekomen, diende op 4 maart 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 11 maart 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker een geschatte leeftijd heeft van 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 3 december 2014 in Bulgarije, op 26 en 27 december 2014 in Hongarije en op 2 januari 2015 in Oostenrijk (Eurodac).

Op 20 januari 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 30 mei 2016, nr. X).

1.2. Op 26 september 2016 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 25 augustus 2016 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Frankrijk (Eurodac).

Op 30 november 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd in beroep door de Raad vernietigd (RvV 20 april 2017, nr. X).

Op 22 maart 2018 nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In beroep werd deze beslissing vernietigd door de Raad (RvV 7 februari 2019, nr. X).

Op 20 februari 2019 verklaarde de adjunct-commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 1 juli 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 26/09/2016
Overdracht CGVS: 03/10/2016*

Op 21 juni 2017 en 23 april 2019 werd respectievelijk van 14u13 tot 18u10 en van 9u11 tot 10u27 een persoonlijk onderhoud georganiseerd. U werd tijdens het volledige eerste onderhoud bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en door uw vertrouwenspersoon Carla Baute. Uw advocaat, Bibikulu loco meester Mir Baz, was tijdens dit onderhoud van 16u38 tot het einde aanwezig. Tijdens het tweede gehoor werd u bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is en door uw advocaat meester Mir Baz, die tijdens het gehele gehoor aanwezig was.

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in de stad Jalalabad, maar verhuisde op uw achtste naar het dorp Qala Janan Khan in het district Behsud van de provincie Nangarhar. Uw vader werd door de taliban bedreigd omdat hij een hoge functie (commandant) binnen de Afghaanse Nationale Politie bekleedde. Op een gegeven moment werd u ontvoerd, maar de politie wist u na een vijftal dagen te bevrijden. Later werd jullie huis aangevallen door de taliban, waarop uw vader besliste dat jullie gezin naar Kaboel moest verhuizen om van daar uit naar Europa te vluchten. Uw vader keerde echter terug naar zijn werkplaats in Maidan Wardak, waar hij verdween. Daarom besliste u om op eigen houtje naar Europa af te reizen.

U kwam in België aan op 3 maart 2015 en u diende een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 4 maart 2015.

U verklaart psychisch te lijden door wat u in Afghanistan en tijdens uw reis naar België hebt meegemaakt. Op 20.04.2015 werd u in het ziekenhuis opgenomen na een auto-intoxicatie met paracetamol en trazolan. Dezelfde dag werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Hierna kwam u onder de begeleiding te staan van een psycholoog.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; 4 certificaten op naam van M. K.; diverse foto's; een verwijfsbrief van de spoedgevallendienst van AZ Klina dd. 20.04.2015; een psychologisch attest dd. 17.05.2015 opgesteld door psycholoog Drs. Marieth Guelen; een medisch attest dd. 16.12.2015 opgesteld door huisarts Dr. L. Reynders. Op 5 mei 2014 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 20 januari 2016 nam het CGVS in het kader van deze aanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw de problemen die u of uw vader in Afghanistan zouden hebben gehad omwille van de activiteiten van uw vader voor de ANP. Op 30 mei 2016 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Na deze beslissing trok u op 18 augustus 2016 voor twee weken naar Frankrijk. Eind augustus keerde u terug en u diende op 26 september 2016 uw tweede en huidige asielaanvraag in bij de DVZ. In het kader van uw huidige asielaanvraag houdt u vol dat u in het verleden werd ontvoerd omwille van de werkzaamheden van uw vader en dat u vreest te worden gedood door de taliban. U voegt hieraan dat de werkelijke reden waarom de taliban uw huis zijn binnen gevallen niet de werkzaamheden van uw vader waren, maar wel het feit dat u op Tolo TV een interview hebt afgelegd waarin u negatieve uitspraken deed over de taliban.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten neer: drie documenten van Jamiat-e Islami met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader; een kopie van de badge van uw vader; een Pakistaanse wapenvergunning op naam van uw vader; diverse foto's; een USB-stick met twee video's, waarin uw vader zou te zien zijn die over zichzelf en zijn werk spreekt.

Op 30 november 2016 besliste het CGVS om deze asielaanvraag niet in overweging te nemen. Deze beslissing werd door de RvV in haar arrest dd. 20 april 2017 vernietigd, omdat de raad van oordeel was dat op zorgvuldige wijze diende te worden nagegaan welke invloed uw psychische toestand heeft op uw geloofwaardigheid, de coherentie van uw relaas en uw vrees voor vervolging. Ter zitting legde u op 7 april 2017 volgende documenten neer: een attest van dr. Deweerdt, extern arts Fedasil, dd. 29.03.2017 en een psychologisch attest van Carla Baute dd. 12.02.2016, dat u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag neerlegde.

U werd gehoord door het CGVS op 21 juni 2017. In het kader van dit gehoor legde u nog volgende documenten neer: een attest van Carla Baute dd. 17.06.2016; een attest van Dr. Buseyne dd. 02.05.2017; een attest van Amaryllis Janzing dd. 16.06.2017; diverse foto's in verband met uw automutilatie; een kopie van uw taskara; een kopie van een bevestigingsbrief van uw district; een kopie van een politiebade van uw vader; een kopie van de bankkaart van uw vader; diverse kopies van documenten met betrekking tot uw neef (taskara; badge; dreigbrief taliban; aanbevelingsbrief; bewijs van tewerkstelling); foto's die uw deelname aan een betoging in Jalalabad bevestigen; diverse foto's van uw vader, neef en andere familieleden.

Na uw gehoor liet u nog verdere foto's (selfies) neerleggen om uw herkomst aan te tonen. Ook liet uw psychologe Carla Baute, die tijdens het interview optrad als vertrouwenspersoon, via uw advocaat weten in een attest dd. 22.08.2017 dat uw psychologische toestand tijdens het gehoor niet voldoende aan bod kwam in verhouding tot de duur van het interview, dat de interviewster te weinig notie heeft van de problematiek rond PTSD en dat de houding van de interviewster eerder angst-activerend is dan een houding die veiligheid en rust creëerde.

Op 22 maart 2018 ging de Commissaris-generaal opnieuw over tot weigering van inoverwegingname van uw tweede asielaanvraag. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde in het kader daarvan nog een medicatiehistoriek dd. 12 oktober 2018 en een medisch attest van psychiater I.B. dd. 29 september 2017 voor. Op 7 februari 2019 ging de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over tot de vernietiging van deze beslissing aangezien er in niet werd overwogen in welke mate u het bewijs kan leveren specifiek te worden geraakt door willekeurig geweld in uw regio van herkomst om redenen die te maken hebben met uw persoonlijk omstandigheden.

Op 20 februari 2019 verklaarde de Commissaris-generaal uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk. Op 23 april 2019 werd u nogmaals gehoord door het CGVS. Naar aanleiding van dit gehoor gaf u aan nog steeds psychologische problemen te kennen en psychologische begeleiding te krijgen in België. Als gevolg van deze problemen zou u uzelf niet onder controle hebben. Ook in Afghanistan zou u al geleden hebben onder stress en hiervoor medicatie hebben genomen. U gaf verder aan te vrezen het slachtoffer te worden van geweld in Afghanistan en stelde een groter risico te lopen hiermee in aanraking te komen door het werk van uw vader en neef en doordat u zich op televisie uitsprak tegen de Taliban. Volgens uw advocaat heerst er een taboe op psychologische problemen en zal u in Afghanistan als een gek worden aanzien. Omwille van uw terugkeer naar Afghanistan zal men u volgens uw advocaat ook als deportee en mislukkeling aanzien. Tot slot geeft uw advocaat aan dat u minder zelfredzaam bent en bijgevolg in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde in het kader van uw verschillende verzoeken om internationale bescherming een psychologisch attest dd. 17.05.2015 opgesteld door psycholoog Drs. Marieth Guelen; een medisch attest dd. 16.12.2015 opgesteld door huisarts Dr. L. Reynders; een attest van dr. Deweerdt, extern arts Fedasil, dd. 29.03.2017; psychologische attesten van Carla Baute dd. 12.02.2016 en dd. 17.06.2016; een attest van Dr. Buseyne dd. 02.05.2017; een attest van Amaryllis Janzing dd. 16.06.2017; een medicatiehistoriek dd. 12 oktober 2018 en een medisch attest van psychiater I.B. dd. 29 september 2017 voor.

In deze attesten wordt gesteld dat u lijdt aan het post traumatisch stress syndroom. Dit gaat volgens de auteurs van de attesten gepaard met suïcidale gedachten, automutilatie, slapeloosheid, nachtmerries, sociale isolatie en wanhoop. Uit deze omschrijving van uw psychologische problemen kan niet worden afgeleid dat deze u zouden verhinderen gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uw psychologen Baute Carla en Amaryllis Janzin vermelden ook de mogelijkheid van geheugen- en concentratieproblemen. Deze attesten en de verwijzing van u en uw vertrouwenspersoon naar uw psychologische moeilijkheden opperen immers enkel de mogelijkheid op geheugen- en concentratieproblemen zonder onweerlegbaar aan te tonen dat u als gevolg van uw psychische toestand niet in staat zou zijn uw relaas met de nodige details en coherentie uit de doeken te doen. Inzake de medicatiehistoriek dd. 12 oktober 2018 moet worden gesteld dat het een loutere medicamentenlijst betreft en geen uitgebreid medisch verslag op basis waarvan zou kunnen worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn te voldoen aan uw verplichtingen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot het medisch attest van psychiater I.B. dd. 29 september welk slechts uiterst beknopt aangeeft dat er sprake is van PTSD en een acute depressie met suïciderisico en geeft een opsomming weer van de actieve medicatie. Uit geen van beide attesten blijkt onomstotelijk dat u in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Uit de verslagen van de verschillende persoonlijke onderhouds blijkt overigens dat wanneer u gevraagd werd uw relaas uiteen te zetten, u in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Pas wanneer dieper werd ingegaan op de activiteiten van uw vader, diens problemen en uw ontvoering bleek u niet in staat verdere details te geven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste asielverzoek kwam de Commissariaat-generaal tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweringen inzake de activiteiten van uw vader en aan uw beweringen in verband met de gevolgen die deze met zich mee zouden hebben gebracht. Aangezien u niet aannemelijk maakte vanuit Jalalabad naar Qala Janan Khan te zijn verhuisd oordeelde de Commissaris-generaal dat er in uw hoofde evenmin kon worden geconcludeerd tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen in het kader van uw tweede asielverzoek blijkt dat u zich nog steeds baseert op de elementen die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aanhaalde namelijk uw problemen met de taliban als gevolg van de activiteiten van uw vader. U voegt hier in het kader van uw tweede asielverzoek aan toe dat de taliban u eveneens zochten omwille van een interview dat u op Tolo TV aflegde over de Taliban (CGVS, p. 11). U legt in het kader van uw tweede asielverzoek bijkomende documenten neer namelijk drie documenten van Jamiat-e Islami met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader; een kopie van de badge van uw vader; een Pakistaanse wapenvergunning op naam van uw vader; diverse foto's; een USB-stick met twee video's, waarin uw vader zou te zien zijn die over zichzelf en zijn werk spreekt; een attest van dr. Deweerdt, extern arts Fedasil, dd. 29.03.2017; een psychologisch attest van Carla Baute dd. 12.02.2016; een attest van Carla Baute dd. 17.06.2016; een attest van Dr. Buseyne dd.

02.05.2017; een attest van Amaryllis Janzing dd. 16.06.2017; diverse foto's in verband met uw automutilatie; een kopie van uw taskara; een kopie van een bevestigingsbrief van uw district; een kopie van een politiebade van uw vader; een kopie van de bankkaart van uw vader; diverse kopieën van documenten met betrekking tot uw neef (taskara; badge; dreigbrief taliban; aanbevelingsbrief; bewijs van tewerkstelling); foto's die uw deelname aan een betoging in Jalalabad bevestigen en diverse foto's van uw vader, neef en andere familieleden. Na het persoonlijk onderhoud liet u nog verdere foto's (selfies) neerleggen om uw herkomst aan te tonen. Ook liet uw psychologe Carla Baute, die tijdens het interview optrad als vertrouwenspersoon, via uw advocaat in een attest dd. 22.08.2017 weten dat uw psychologische toestand tijdens het gehoor niet voldoende aan bod kwam in verhouding tot de duur van het interview, dat de interviewster te weinig notie heeft van de problematiek rond PTSD en dat de houding van de interviewster eerder angst-activerend is dan een houding die veiligheid en rust creëerde. In het kader van uw beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bracht u nog een medicatiehistoriek dd. 12 oktober 2018 en een medisch attest van psychiater I.B. dd. 29 september 2017 aan.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op elementen die u reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde moet worden gesteld dat deze elementen door de Commissaris-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

De beslissing en beoordeling van de Commissaris-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de RvV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. U brengt in het kader van uw tweede aanvraag echter geen dergelijke elementen aan.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat de nieuwe door u aangebrachte documenten niet volstaan om de in het kader van uw eerste asielverzoek vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen inzake de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen en inzake uw verblijfplaatsen te verklaren.

Zo slaagt u er ook in het kader van uw tweede asielverzoek niet in de jarenlange carrière van uw vader bij de Afghaanse Nationale Politie, overtuigend te attesteren. Met betrekking de Afghaanse documenten die u voorlegt moet er op worden gewezen dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van een asielrelaas.

Verder brengt u geen enkel bewijs aan van uw verwantschap met de man die op de door u neergelegde foto's in het bijzijn van leden van de Afghaanse Nationale Politie en buitenlandse militairen wordt afgebeeld of met de persoon genaamd M. K. aan wie de in het kader van uw huidige asielaanvraag door u neergelegde documenten werden uitgereikt (Pakistaanse wapenvergunning; kopie politiebade en kopie bankkaart; documenten Jamiat-e Islami). Het enige document dat u neerlegt ter staving van uw eigen identiteit is een kopie van uw taskara die geen waarborg biedt inzake authenticiteit waardoor er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Daarenboven wordt opgemerkt dat u er weliswaar in slaagt om verschillende foto's neer te leggen van een dorp in Afghanistan en uw oom, maar dat u maar één foto neerlegt waarop u samen met uw vader zou staan. Er dient echter te worden benadrukt dat uit de neergelegde foto's niets kan worden afgeleid met betrekking tot de identiteit van de personen die er op staan afgebeeld of de verwantschap die deze personen met u hebben. Uit de door u neergelegde video's blijkt evenmin uw verwantschap met de personen die erin voor komen. Bovendien heeft de eerste video waarin de persoon in het beeld zijn zoon aanspreekt, een uitgesproken gesolliciteerd karakter.

Ook de documenten omtrent de carrière van uw vader die u in het kader van uw huidige aanvraag neerlegt overtuigen onvoldoende. Zo wordt op vier verschillende documenten de naam van Jamiat-i Islami vermeld als de –voormalige- werkgever van uw vader, hoewel u de naam van deze partij tijdens uw eerste asielaanvraag geen enkele keer in de mond nam, zelfs niet toen u expliciet gevraagd werd wat uw vader voor hij onder het regime van Karzai politieagent werd om den brode deed (zie gehoorverslag CGVS dd.

11.12.2015, p. 5). Wat betreft de enige documenten waaruit moet blijken dat uw vader voor de Afghaanse politie heeft gewerkt, zijn politiebepanden, wordt opgemerkt dat het kopieën betreft waarvan de bewijswaarde sowieso heel beperkt is. Ook de bankkaart van uw vader betreft slechts een kopie. Bovendien wordt in verband met al deze documenten opgemerkt dat het vreemd is dat u deze documenten niet al in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt neergelegd. Uw verklaring dat uw advocaat u het advies gaf om deze documenten niet bij de Raad maar wel pas bij een tweede asielaanvraag neer te leggen, is bijzonder vreemd en kan niet als verklaring worden aanzien voor het laattijdig voorleggen van deze documenten (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 28.09.2016, punt 17). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u deze documenten aan de Belgische asielinstanties zou voorleggen op het moment dat zij u bereikten. Wat betreft de voorgelegde Pakistaanse wapenvergunning wordt opgemerkt dat uit dit document niet blijkt dat de persoon aan wie deze vergunning werd uitgereikt in Afghanistan voor de Afghaanse politie actief was.

Gelet op uw verklaring dat uw vader al voor uw geboorte een commandant was en dat tot op heden nog steeds is, mag redelijkerwijze worden verondersteld dat u zijn carrière voor de Afghaanse Nationale Politie beter zou kunnen attesteren met overtuigende, officiële documenten uitgegeven door de Afghaanse overheid (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 16 en zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p.8). Het feit dat u er niet in slaagt om dergelijke documenten neer te leggen is des te vreemder in het licht van uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek dat er bij u thuis wel degelijk documenten lagen met betrekking tot het werk van uw vader in het paspoortkantoor in Jalalabad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 13). Uw verklaring dat u deze documenten niet mocht aanraken van uw moeder en dat u niet weet of uw familie momenteel nog in het bezit is van deze documenten, konden niet overtuigen.

Op basis van het voorgaande kan er, net als in het kader van uw eerste verzoek, worden gesteld dat u er niet in slaagt de oorzaak van de door u aangehaalde problemen aan te tonen. U brengt verder geen elementen aan die uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake uw problemen aantonen.

U brengt in het kader van uw tweede asielverzoek daarentegen wel verschillende (medisch-) psychologische attesten aan. Wanneer u en uw vertrouwenspersoon Carla Baute tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielverzoek de kans krijgen om uw psychologische problemen en hun invloed op uw verklaringen in verband met uw vluchtmotieven toe te lichten verwijst u eveneens naar de elementen die in de attesten werden aangehaald (CGVS, 21/06/2017, p.12-15). U gaf ook aan dat u zich tijdens het eerste gehoor slecht voelde en snel geïrriteerd raakte waardoor u wou dat het gehoor snel werd beëindigd (CGVS, 21/06/2017, p.2). Uw psychologe geeft aan dat u moeite heeft om te structureren en dat uw geheugen niet zo goed is. In de attesten, noch in de toelichting die tijdens het gehoor werd gegeven kan echter een verklaring worden gevonden voor de weinig overtuigende verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming aflegde met betrekking tot uw vluchtmotieven. In deze attesten wordt gesteld dat u lijdt aan het post traumatisch stress syndroom. Dit gaat volgens de auteurs van de attesten gepaard met suïcidale gedachten, automutilatie, slapeloosheid, nachtmerries, sociale isolatie en wanhoop. Uit deze omschrijving van uw psychologische problemen kan niet worden afgeleid dat deze u zouden verhinderen gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uw psychologen Baute Carla en Amaryllis Janzin vermelden ook de mogelijkheid van geheugen- en concentratieproblemen. Uit deze attesten en de verwijzing van u en uw vertrouwenspersoon naar uw psychologische moeilijkheden kan echter niet worden afgeleid dat deze aan de basis zouden liggen van de ongeloofwaardige verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste verzoek aflegde. Ze opperen immers enkel de mogelijkheid op geheugen- en concentratie problemen zonder onweerlegbaar aan te tonen dat u als gevolg van uw psychische toestand niet in staat zou zijn uw relaas met de nodige details en coherentie uit de doeken te doen. Uit de verslagen van de verschillende persoonlijke onderhouds blijkt overigens dat wanneer u gevraagd werd uw relaas uiteen te zetten, u in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Pas wanneer dieper werd ingegaan op de activiteiten van uw vader, diens problemen en uw ontvoering bleek u niet in staat verdere details te geven.

Ook uw verwijzing naar het feit dat u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS geïrriteerd zou zijn geweest en een snel einde van het gehoor wenste, volstaat niet om de vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent kernelementen van uw verzoek om internationale bescherming te weerleggen.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen en de stukken die u ter ondersteuning hiervan aanbracht in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dat “daar waar in het psychologisch verslag van psychologe C. B. d.d. 12 februari 2016 gesteld wordt dat er sprake is van PTSD, opnieuw nergens uit het neergelegde attest blijkt op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker PTSD heeft. Wat betreft de opmerking in het psychologisch verslag dat “het (...) mogelijk (is) dat dit trauma hem belemmert om een accurate herinnering te hebben van de door hem meegemaakte feiten”, meent de Raad dat uit het door verzoeker bijgebrachte psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag evenmin dat de psychische toestand van verzoeker een belemmering vormde voor het naar voor brengen van een duidelijk en gedetailleerd relaas. Waar in het attest voorts melding wordt gemaakt van “Suicidegedachten” en “sporen van automutilatie”, hetgeen ook blijkt uit een foto die door verzoeker werd aangebracht (bijlage 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoeker kampt met psychische problemen, doch, hoewel in het psychologisch verslag herhaaldelijk het verband wordt gelegd tussen verzoekers psychische problemen en de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, vormen de vaststellingen in het psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekers mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer gezien in psychologisch attest d.d. 17 mei 2015 opgesteld door psycholoog Drs. M. G. tevens verwezen wordt naar traumatische ervaringen die verzoeker zou hebben opgedaan in Oost-Europese landen en vooral Bulgarije (administratief dossier, stuk 13, documenten, nr. 4). Ook uit zijn verklaringen blijkt dat het de problemen die hij gekend zou hebben in Bulgarije waren die geleid zouden hebben tot een eerdere zelfmoordpoging (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit de psychologische attesten kan dan ook niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend.”

Met betrekking tot uw verklaringen inzake uw verblijfplaatsen werd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming vastgesteld dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoek om internationale bescherming geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoek om internationale bescherming die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Uw kennis betreffende de geografie van Qala Janan Khan in het district Behsud van de provincie Nangarhar, waar u dus het grootste deel van uw leven zou hebben doorgebracht, bleek in het kader van uw eerste asielaanvraag immers reeds ondermaats. Zo wist u niet hoe ver Qala Janan Khan verwijderd is van de stad Jalalabad of uw vorige verblijfplaats in deze stad (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 12). U wist zelfs niet in welke windrichting Jalalabad ligt ten opzichte van uw dorp. Ook wist u niet hoe u van uw dorp naar Jalalabad kunt reizen en had u ook helemaal geen kennis over de Behsudbrug. U stelde dat er wel een rivier is met een brug maar u weet niet hoe ver uw dorp van deze rivier, die volgens u de Behsud-rivier heet, ligt. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Qala Janan Khan zich vlak naast de stad Jalalabad bevindt. Het dorp ligt in de onmiddellijke nabijheid van de Behsud-brug, één van de langste bruggen in Afghanistan, die over de Kaboel-rivier loopt en het district Behsud met de stad Jalalabad verbindt. Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u uw dorp, waar u het grootste deel van uw leven zou hebben doorgebracht, niet beter kon lokaliseren ten opzichte van de stad Jalalabad en dat u niets over de Behsud-brug of de Kaboel-rivier wist. Bovendien legde u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming bijkomende verklaringen af over uw band met de stad Jalalabad, die de geloofwaardigheid van uw (recente) herkomst verder ondermijnen. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nog dat u sinds uw verhuis vanuit Jalalabad naar Qala Janan Khan niet meer naar Jalalabad ging omdat jullie daar niets meer te doen hadden (zie gehoorverslag CGSV dd.

11.12.2015, p. 12). U stelde verder ook dat u niet naar buiten mocht. Nochtans legde u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming foto's van uzelf neer die, volgens uw eigen verklaringen, in 2014 in de stad Jalalabad werden genomen toen u daar deelnam aan een presentatie (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 11). Bovendien is het opvallend dat u, toen u werd gevraagd of u in Jalalabad naar school bent geweest, eerst antwoordde dat u er geen school liep, om vervolgens te stellen dat u er wel degelijk school liep maar niet wilde antwoorden op de vraag hoelang u er dan school liep omdat u bang was om een fout te maken (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 11). De foto's die u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming liet neerleggen om uw herkomst aan te tonen, kunnen niet overtuigen aangezien uit deze foto's niet blijkt waar ze werden genomen. Zelfs al zouden deze foto's in Qala Janan Khan zijn genomen, dan nog bewijzen deze foto's niet dat u er van uw achtste levensjaar tot uw vertrek uit Afghanistan ononderbroken hebt verbleven. Zoals eerder in deze beslissing werd aangegeven blijkt uit de attesten met betrekking tot uw mentale toestand niet dat u niet in staat zou zijn om over elementaire zaken betreffende uw leven, zoals de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven hebt gehad, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. In het kader van uw huidige asielaanvraag wordt tevens opgemerkt dat uit het gehoorverslag blijkt dat u in staat bent om op coherente en gedetailleerde wijze verklaringen af te leggen over de door u neergelegde documenten, uw neef, de demonstraties waar u in Jalalabad aan deelnam, ... (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p.2-6 en p. 11-12). Er mag dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat u over dergelijke elementaire gegevens betreffende uw levenswandel als de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven hebt gehad, ook coherente en eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen.

Op basis van voorgaande vaststellingen kan er worden gesteld dat u geen elementen aanbrengt die de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw eerste verzoek herstellen. Deze wordt daarentegen bijkomend ondergraven door de vaststelling dat de bijkomende verklaringen die u in het kader van uw tweede verzoek hebt afgelegd over wat er met uw vader gebeurde nadat hij u met uw gezin in Kaboel zou hebben afgezet, niet kunnen overtuigen. Zo verklaarde u dat uw vader, nadat hij de rest van zijn gezin in Kaboel had afgezet, terug naar zijn werk in Maidan Wardak vertrok maar op weg naar daar spoorloos verdween (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.12.2015, p. 8). Na uw eerste verzoek om internationale bescherming kwam uw vader echter terug boven water en vertelde hij u dat hij in tussentijd had bewezen aan de dorpelingen dat hij onschuldig was en dat hij zijn werk voor de overheid intussen terug had opgenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 4 en 6-7). Hij zei ook dat hij in tussentijd had verbleven bij generaal Dostum, die hem had geholpen (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 7). Uw verklaringen over wat er in deze periode is gebeurd tussen uw vader en Dostum, kunnen echter geenszins overtuigen. Zo hebt u er bij benadering geen idee van hoelang uw vader precies bij Dostum, een beroemd krijgsheer en sinds 2014 de eerste vice-president van Afghanistan, verbleef. Hiernaar gevraagd, verklaarde u dat hij daar een tijdje was, langer dan een dag, maar dat u niet weet hoe lang aangezien hij daar in het geheim woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 7). Ook weet u niet wanneer, in welk jaar en in welke maand, uw vader naar het huis van Dostum ging (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 8). Aangezien u na zijn verblijf bij Dostum contact hebt gehad met uw vader, die u tot dan toe vermist waande, kan er redelijkerwijs worden verondersteld dat u hier toch een beter idee zou van hebben. Bovendien weet u ook niets te vertellen over wat de band is tussen uw vader en Dostum. Zo stelde u dat ze een band, een contact, een connectie hadden, maar kon u daar in het geheel niet over uitweiden (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 7). Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat, indien uw vader inderdaad een band heeft met de eerste vicepresident van Afghanistan, u hierover toch omstandiger zou kunnen vertellen. Ook weet u niets over wat Dostum voor uw vader deed (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 8).

Op basis van het voorgaande kan er worden geconcludeerd dat u met betrekking tot de activiteiten van uw vader, uw problemen als gevolg daarvan en uw verblijfplaatsen geen nieuwe elementen aanbrengt die er zouden toe leiden dat er in uw hoofdte kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Inzake uw psychologische problemen dient verder te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen nergens kan worden afgeleid dat u omwille van een van de criteria van de vluchtelingenstatus in uw land van herkomst een behandeling van uw psychologische problemen zou ontzegd worden. U haalde evenmin elementen aan waaruit zou blijken dat u omwille van uw psychologische problemen het slachtoffer zou worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Waar uw advocaat naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud op 23 april 2019 aangaf dat er een taboe rust op psychologische problemen en dat personen die ermee kampen als gek worden bekeken (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.04.2019, p. 5) moet in de eerste plaats worden gesteld dat dit een blote bewering betreft waarvan geen enkele objectieve

ondersteuning wordt aangebracht. Bovendien moet er wat dit betreft worden gesteld dat een loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade. Dit des te meer aangezien u, gevraagd naar eventuele problemen in Afghanistan als gevolg van uw psychologische toestand, zelf geen concrete elementen aanhaalde waaruit zou blijken data u persoonlijk omwille van uw psychologische problemen zou worden gevisieerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 23.4.2019, p.3 en 4).

Verder moet worden benadrukt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Inzake uw vrees als gevolg van het interview dat u voor TOLO-TV gaf naar aanleiding van de betoging waaraan u deelnam moet worden gesteld dat u deze niet aannemelijk maakt. U maakte naar aanleiding van uw eerste asielverzoek immers geen enkele melding van uw deelname aan een manifestatie. Evenmin vermeldde u toen dat u in het kader hiervan een interview zou hebben gegeven en dat dit er toe zou hebben geleid dat het huis van uw ouders werd vernield (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 28.09.2016, punt 15). Het feit dat u deze gebeurtenissen onvermeld liet naar aanleiding van uw eerste verzoek ondergraft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. De foto's die u in dit verband voorlegt wijzigen deze conclusie niet aangezien er niet uit blijkt dat u als gevolg van deze manifestatie problemen zou hebben gekend.

Waar uw advocaat naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud verwijst naar informatie waaruit blijkt dat mensen die uit Europa worden teruggeleid naar Afghanistan als 'deportee' worden bestempeld (zie gehoorverslag CGVS, dd.23.04.2019, p.5) moet worden vastgesteld dat de informatie waarnaar in het kader van uw verzoek wordt verwezen niet wordt voorgelegd. Wat dit element moet bovendien worden gesteld dat de loutere verwijzing naar de mogelijkheid om bij terugkeer naar Afghanistan als 'deportee' te worden bestempeld niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Tot slot moet in dit verband nog worden vastgesteld dat u dit element zelf niet aanhaalde naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft de brief van het district die u neerlegde om aan te tonen dat u uit Qalay Janan Khan bent en dat u de zoon bent van G. M., wordt opgemerkt dat het een kopie is waarvan de bewijswaarde sowieso gering is (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 4). Bovendien is het vreemd dat u stelde dat de tijd om deze documenten te laten opmaken te kort was, en u daarom niet in het bezit bent van het origineel. Aangezien uw eerste verzoek om internationale bescherming dateert van 4 maart 2015 en de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van deze beslissing al van 20 januari 2016 dateert, is het vreemd dat u zou verklaren dat u niet voldoende de tijd had om documenten neer te leggen op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS dd. 21.06.2017. Bovendien dient in verband met dit document nog te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn relaas. Wat betreft de kopieën van de documenten die u laat neerleggen op naam van uw op heden in Turkije verblijvende neef (badge, taskara, aanbevelingsbrief, bewijs van tewerkstelling, dreigbrief) en foto's waarop hij in de aanwezigheid van militairen wordt afgebeeld, wordt opgemerkt dat deze documenten geen betrekking hebben op uw persoon en op uw persoonlijke situatie in Afghanistan en dan ook niet kunnen worden gebruikt om uw persoonlijke problemen te staven (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.06.2017, p. 3 en 6).

Met betrekking tot de opmerkingen die door uw vertrouwenspersoon werden gemaakt moet er vooreerst op worden gewezen dat u tijdens het gehoor dd. 21 juni 2017 alle kansen kreeg om uit te wijden over uw psychische toestand. U gaf wat dit betreft aanvankelijk slechts aan dat u geïrriteerd was tijdens het vorige gehoor, u niet wist wat u vertelde en u wou dat het gehoor werd stopgezet.

Wanneer u de kans werd gegeven om hier verder op door te gaan, gaf u aan dat u dit niet wilde maar vragen wenste te beantwoorden (CGVS, 21/06/2017, p. 2). Vervolgens werd door het CGVS ingegaan op de nieuwe door u aangebrachte elementen om u later tijdens het gehoor nogmaals de kans te geven om uw psychologische toestand toe te lichten. Vervolgens kreeg u de kans om in te gaan op de begeleiding die u in België krijgt en kreeg. Ook uw vertrouwenspersoon/psycholoog kreeg de kans om opmerkingen te maken in dit verband (CGVS, 21/06/2017, p. 12, 13 en 15). De suggestie van uw vertrouwenspersoon met betrekking tot het gebrek aan aandacht voor de psychische problemen waarmee u kampt kan dan ook niet worden gevolgd. De verdere opmerkingen met betrekking tot de angst-activerende houding van het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor worden niet ondersteund door concrete aanwijzingen of incidenten tijdens het gehoor die op een dergelijke houding zouden wijzen. Uw vertrouwenspersoon maakte tijdens het onderhoud overigens geen dergelijke opmerkingen. Ze had het onmiddellijk na het gehoor immers enkel over uw problemen om dingen te structureren en uw geheugenproblemen. Verder gaf ze overigens aan blij te zijn dat u over uw problemen had kunnen spreken en u zich veilig voelde om dit te doen. Ze zag dit zelfs als een startpunt om dit vaker op te pakken, om uw geheugen terug te krijgen en tot uzelf te komen.

In de brief van uw advocaat van 3 juni 2017 die op 3 juli 2017 aan het CGVS werd overgemaakt wordt slechts nogmaals verwezen naar de nieuwe elementen die u aanbrengt en uw psychologische problemen welke reeds eerder in deze beslissing werden beoordeeld.

Inzake het attest dat u op 12 oktober 2018 aan de Raad overmaakte moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit element reeds beoordeelde in haar vernietigingsarrest van 7 februari 2019. De Raad stelde in dit verband dat het een loutere medicamentenlijst betreft waarmee u wederom geen uitgebreid medisch verslag bijbrengt ter staving van de door haar voorgehouden onmogelijkheid een coherent relaas naar voren te brengen. Het attest van dr. I.B. van 29 september 2017 bijgebracht door Fedasil, stelt, volgens de Raad in haar arrest van 7 februari 2019, verder uiterst beknopt dat er sprake is van PTSD en een acute depressie met suïciderisico en geeft een opsomming weer van de actieve medicatie. Uit geen van beide attesten blijkt onomstotelijk dat u in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. De Raad acht de aangebrachte medicamentenhistoriek en het psychologisch verslag dan ook niet van aard uw ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen.

Concluderend kan er worden gesteld dat noch uit de door u bijgebrachte attesten met betrekking tot uw psychische toestand, noch uit de brief van uw vertrouwenspersoon blijkt dat u niet in staat zou zijn om over elementaire zaken betreffende uw leven, zoals de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven had, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen elementen aan die aanleiding zou geven tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Aangezien er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming zowel door de Commissaris-generaal als door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering Jalalabad te hebben geruild voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft.

Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen

wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar de veiligheidssituatie, de activiteiten van uw vader en van de zoon van uw oom en het feit dat u zich uitsprak tegen de taliban (zie gehoorverslag CGVS 23.04.2019, p.4) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze elementen maakten reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

In zoverre u uw psychische gezondheid (depressie en PTSD) aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die u ter staving neerlegt, niet blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u een verhoogd risico zou lopen in uw land van herkomst. U laat tevens na dit in concreto aan te tonen.

De blote bewering van uw advocaat dat u minder zelfredzaam zou zijn wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kaboel ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kaboel. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift het volgende:

“Verzoeker zal opnieuw dezelfde argumenten gebruiken die hij in zijn vorige procedure bij uw Raad gebruikt heeft.

3.1. eerste middel

Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève; Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet:

Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c van de vreemdelingenwet juncto schending van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet:

Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling:

De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden; een gegronde vrees voor vervolging hebben;

“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.

de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Deze elementen toegepast op verzoeker: zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 4 maart 2015. een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat hij geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen. Immers, volgens verweerster zouden de verklaringen van verzoeker niet geloofwaardig zijn. Verzoeker zou niet aannemelijk gemaakt hebben dat hij omwille van Taliban vervolging vreest.

Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de profiel van verzoeker, zijnde de zoon van iemand die voor overheid gewerkt heeft.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat: Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoeker is via het land naar België gekomen en men hoeft geen psycholoog OF psychiater te zijn om te beseffen dat mensen die via het land naar België komen enorm getraumatiseerd zijn.

Bovendien heeft hij meerderen medische attesten voorgelegd waaruit blijken dat verzoeker met psychologische problemen kampt.

Verweerster heeft geen rekening gehouden met de psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren omdat ze de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

Dat dit middel gegrond is.

Tweede middel: Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verweerster houdt ten onrechte geen rekening met de voorgelegde documenten. Verweerster stelt dat uit de attesten niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een coherente wijze een verklaring af te leggen.

Verzoeker zou op een zeer spontane wijze verklaringen afgelegd hebben.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omdat hij nog steeds met zware psychiatrische problemen kampt.

Het feit dat hij op het moment van het gehoor op vragen antwoordt mag geen reden zijn om vanuit te gaan dat genezen is.

Verweerster verwacht dat de verzoeker een attest voorlegt waaruit op een onweerlegbare wijze blijkt dat hij niet in staat is om een gehoor af te leggen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een arrest van uw Raad waarin het volgende staat:

Gelet op voorgaande, kan niet worden uitgesloten dat verzoekers psychische welzijn reeds een weerslag heeft gehad op zijn cognitieve vaardigheden ten tijden van zijn gehoren bij het CGVS. Dit geldt des te meer nu verzoeker meerdere medicamenten inneemt en het evenmin duidelijk is welke mogelijke bijwerkingen deze hebben.

Het CGVS heeft in deze een samenwerkingsplicht, in de zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen, met name de ernstige psychiatrische problemen en zijn opname, moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk grote maken.

RvV nr 2016.065 van 30 januari 2019

Verweerster stelt ten onrechten dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegde om het verwantschapsband tussen hem en zijn vader te bewijzen.

Verzoeker heeft ten eerste een kopie van zijn taskira voorgelegd. Verweerster stelt dat dit een kopie is die geen waarborg biedt inzake authenticiteit.

Verzoeker meent dat dit arrest integraal van toepassing is in zijn situatie.

Het probleem is dat verweerster altijd haar motivering aanpast naar het gelang dat het haar goedkomt.

Als men kopie voorlegt dan hoort men deze motivering. Als men een originele voorlegt dat zegt verweerster: er is veel corruptie in Afghanistan en daarom hebben de Afghaanse documenten relatieve waarde.

Als men video fragmenten voorlegt dan stelt ze dat deze opname een gesolliciteerd karakter heeft.

Het voordeel van twijfel is blijkbaar totaal een onbekend begrip geworden in de asielprocedure.

Het feit dat verzoeker in België zelfmoord wou plegen is een indicatie dat hij ziek is. Het voordeel van twijfel is geen decoratie in het asielrecht. Het moet toegepast worden in dergelijke gevallen.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen.

Verweerster heeft nagelaten om zelfs rekening te houden met het feit dat verzoeker commentaar gaf over taliban in de Tolo tv.

Wanneer zijn de taliban binnen gevallen, hoe zijn ze binnen gevallen is van minder belang!

Verzoeker gaf commentaar tegen taliban op Tolo Tv en iedere redelijk mens weet dat hij in de toekomst het risico loopt om vervolgd te worden. Men moet vrees niet alleen in verleden en heden, maar ook in de toekomst beoordelen.

Verweerster vindt geen ander argument en ze begint nu met het argument dat de jarenlange carrière van verzoekers vader bij de ANA niet voldoende geattesteerd is.

Verzoeker heeft meerdere documenten, foto's en video opname voorgelegd. Verweerster heeft totaal geen rekening gehouden met deze stukken.

Verweerster heeft het bijzonder moeilijk om zich neer te leggen bij de veroordeling uitgesproken door uw Raad. Verweerster trekt de zware psychologische problemen van verzoeker niet twijfel, maar ze stelt dat uit de attesten niet blijkt dat deze problemen hem zou verhinderen gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen.

Probeer nu dit te volgen.

Men hoeft geen psycholoog of psychiater zijn om te beseffen dat het hebben van een dergelijke ziekte zware impact heeft zowel lichamelijk als mentaal.

Als men een attest voorlegt dat deze ziekte verzoeker verhindert om een gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen dan zegt verweerster het volgende:

De arts schrijft dingen op basis van uw eigen verklaringen en bijgevolg kunnen deze attesten geen andere winding brengen in uw zaak.

Verweerster verwacht dat de psychologen van verzoeker op onweerlegbare wijze aantonen dat verzoeker als gevolg van zijn psychische toestand niet in staat zou zijn zijn relaas met de nodige details uit de doeken te doen.

Verzoeker meent dat verweerster op laag water spijkers aan het zoeken is.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Zij geen rekening houdt met het profiel van verzoeker en het interview op Tolo TV

Het leven van verzoeker niet in gevaar is omwille van functie van zijn vader

Geen rekening gehouden met de argumenten van uw Raad

Ze geen rekening gehouden heeft met de vaststellingen van de psycholoog

Een dergelijke handelswijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.
Dat dit middel gegrond is.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b, c van de vreemdelingenwet juncto schending van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet

Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond. Verzoeker is een jonge man afkomstig uit een gebied waar sprake is van willekeurig geweld. Verzoeker behoort tot een categorie met een verhoogd risico profiel. Bij een eventuele terugkeer loopt hij het risico om op elk moment slachtoffer te worden van gerichte vervolgingen of minstens onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door zijn profiel. Verweerder heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom ze aan verzoeker geen subsidiaire beschermingsstatus toegekend heeft op basis van C grond.

Verzoeker weet niet of er een intern vluchtalternatief ingeroepen is of niet. De bestreden beslissing zegt niet hierover.

Verzoeker wenst volledigheidshalve verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat deze rapporten in zijn situatie volledig van toepassing is.

Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de terugkeerders

2 March 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)

International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] - Neither Kabul nor Herat city were safe for civilians in 2017, with both cities reporting hundreds of civilian casualties (Kabul city > 1,600, representing a 17% increase compared to 2016). - Although the Central Highlands has recorded relatively few civilian casualties in recent years, the local population (predominantly Hazara) is effectively isolated. [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oegavn.pdf

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.

31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb

Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households.
<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board
Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)

Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled “Afghanistan overview”, states: “The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in
https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

18 June 2019 | ACLED - Armed Conflict Location and Events Dataset (Author), published by ReliefWeb
Afghanistan, Bangladesh, India, Indonesia, Myanmar, Pakistan, Philippines, Thailand, Vietnam
Brief analysis of conflict-related incidents in selected countries (Afghanistan; Pakistan; India; Myanmar; Philippines; Thailand; Bangladesh; Indonesia; Vietnam) as of 18 June 2019
Regional Overview – Asia 18 June 2019 (Periodical Report, English)

For the second week, the Islamic State (IS) carried out a deadly attack in Jalalabad city, Nangarhar, killing 11 civilians and policemen following an attack from last week outside an Afghan military school. A suicide bomber targeted policemen and detonated himself in the sixth police district. [...] For the second week, the Islamic State (IS) carried out a deadly attack in Jalalabad city, Nangarhar, killing 11 civilians and policemen following an attack from last week outside an Afghan military school. A suicide bomber targeted policemen and detonated himself in the 2/5 sixth police district.

<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/acleddata.com-Regional%20Overview%20%20Asia%2018%20June%202019.pdf>

lust but not least:

February 2019 | ECRE – European Council on Refugees and Exiles
Afghanistan

Brief report on the inadmissibility of returns due to the deterioration of the security situation

No reasons for return to Afghanistan; ECRE's recommendation for a suspension of returns to Afghanistan due to the security situation there and the unfairness of asylum decision-making in Europe (Expert Opinion or Position, English)

<https://www.ecre.org/wp-content/uploads/2019/02/Policy-Note-17.pdf>”.

2.1.2. In een aanvullende nota van 5 december 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende elementen ter kennis:

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van Cedoca van 18 maart 2019;
- EASO-rapport “Afghanistan Security Situation” van juni 2019;
- EASO-rapport “Country Guidance. Afghanistan” van juni 2019;
- COI Focus “Afghanistan. Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)” van Cedoca van 26 augustus 2019.

2.1.3. Het attest dat verzoeker neerlegt ter zitting, is niet vervat in een aanvullende nota, zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat de Raad hiermee geen rekening kan houden. Het wordt uit de debatten geweerd.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over een hervormingsbevoegdheid. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift de motivering van de commissaris-generaal met betrekking tot zijn bijzondere procedurele noden bekritiseert, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze heeft geoordeeld dat:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde in het kader van uw verschillende verzoeken om internationale bescherming een psychologisch attest dd. 17.05.2015 opgesteld door psycholoog Drs. Marieth Guelen; een medisch attest dd. 16.12.2015 opgesteld door huisarts Dr. L. Reynders; een attest van dr. Deweerdt, extern arts Fedasil, dd. 29.03.2017; psychologische attesten van Carla Baute dd. 12.02.2016 en dd. 17.06.2016; een attest van Dr. Buseyne dd. 02.05.2017; een attest van Amaryllis Janzing dd. 16.06.2017; een medicatiehistoriek dd. 12 oktober 2018 en een medisch attest van psychiater I.B. dd. 29 september 2017 voor.

In deze attesten wordt gesteld dat u lijdt aan het post traumatisch stress syndroom. Dit gaat volgens de auteurs van de attesten gepaard met suicidale gedachten, automutilatie, slapeloosheid, nachtmerries, sociale isolatie en wanhoop. Uit deze omschrijving van uw psychologische problemen kan niet worden afgeleid dat deze u zouden verhinderen gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uw psychologen Baute Carla en Amaryllis Janzin vermelden ook de mogelijkheid van geheugen- en concentratieproblemen. Deze attesten en de verwijzing van u en uw vertrouwenspersoon naar uw psychologische moeilijkheden opperen immers enkel de mogelijkheid op geheugen- en concentratieproblemen zonder onweerlegbaar aan te tonen dat u als gevolg van uw psychische toestand niet in staat zou zijn uw relaas met de nodige details en coherentie uit de doeken te doen. Inzake de medicatiehistoriek dd. 12 oktober 2018 moet worden gesteld dat het een loutere medicamentenlijst betreft en geen uitgebreid medisch verslag op basis waarvan zou kunnen worden geconcludeerd dat u niet in staat zou zijn te voldoen aan uw verplichtingen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot het medisch attest van psychiater I.B. dd. 29 september welk slechts uiterst beknopt aangeeft dat er sprake is van PTSD en een acute depressie met suiciderisico en geeft een opsomming weer van de actieve medicatie. Uit geen van beide attesten blijkt onomstotelijk dat u in de absolute onmogelijkheid verkeert de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Uit de verslagen van de verschillende persoonlijke onderhouds blijkt overigens dat wanneer u gevraagd werd uw relaas uiteen te zetten, u in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Pas wanneer dieper werd ingegaan op de activiteiten van uw vader, diens problemen en uw ontvoering bleek u niet in staat verdere details te geven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekers verweer in het verzoekschrift beperkt zich louter tot het ontkennen van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en aan te voeren dat hij nog steeds psychologische problemen heeft, zonder evenwel elementen naar voren te brengen waaruit kan blijken dat de commissaris-generaal dit element onvoldoende zorgvuldig dan wel verkeerd heeft beoordeeld. Een verwijzing naar een arrest van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Ten overvloede dient er nog op te worden gewezen dat de Raad reeds heeft geoordeeld dat noch uit de door verzoeker bijgebrachte attesten met betrekking tot zijn psychische toestand noch uit de brief van zijn vertrouwenspersoon blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om over elementaire zaken betreffende zijn leven, zoals de verschillende verblijfplaatsen die hij in zijn leven heeft gehad, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen (RvV 7 februari 2019, nr. 216 518) (zie *infra*).

Waar de *in casu* bestreden beslissing wordt gemotiveerd over en in onderhavig verzoekschrift kritiek wordt geuit op de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en weigering van subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, heeft de Raad in het arrest nr. 216 518 van 7 februari 2019 geoordeeld dat:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 168 688 van 30 mei 2016 omdat geen geloof wordt gehecht aan (i) de beweerde tewerkstelling van zijn vader als commandant binnen de Afghaanse Nationale Politie, (ii) de bedreigingen aan het adres van zijn vader en bij uitbreiding zijn hele familie omwille van zijn werk, en (iii) de beweerde ontvoering van verzoeker. Tevens wordt geoordeeld dat het aangebrachte psychologisch verslag niet van aard is verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen en dat uit de psychologische attesten niet kan worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering Jalalabad te hebben geruild voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, waardoor verzoekers risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel terecht ten opzichte van Jalalabad wordt beoordeeld, alwaar er blijkens de informatie vevat in het administratief dossier voor burgers geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, met name dat hij in het verleden werd ontvoerd omwille van de werkzaamheden van zijn vader en dat hij vreest te worden gedood door de taliban. Hij voegt hieraan toe dat de werkelijke reden waarom de taliban zijn huis zijn binnen gevallen niet de werkzaamheden van zijn vader waren, maar wel het feit dat hij op Tolo TV een interview heeft afgelegd waarin hij negatieve uitspraken deed over de taliban.

Ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming legt verzoeker de volgende documenten neer: drie documenten van Jamiat-e Islami met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers vader; een kopie van de badge van zijn vader; een Pakistaanse wapenvergunning op naam van zijn vader; drie Facebook-foto's van verzoeker; een USB-stick met twee video's waarin verzoekers vader zou te zien zijn die over zichzelf en zijn werk spreekt.

Zijn tweede verzoek om internationale bescherming nam het CGVS niet in overweging. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 185 687 van 20 april 2017 vernietigd, omdat de Raad van oordeel was dat op zorgvuldige wijze dient te worden nagegaan welke invloed zijn psychische toestand heeft op zijn geloofwaardigheid, de coherentie voor zijn relaas en zijn vrees voor vervolging. Ter zitting legde hij volgende documenten neer: een attest van dr. D., extern arts Fedasil, van 29.03.2017 en een psychologisch attest van C. B. van 12.02.2016, dat hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek neerlegde.

Verzoeker werd opnieuw gehoord door het CGVS. In het kader van dit gehoor legde hij nog volgende documenten neer: een attest van C. B. van 17.06.2016; een attest van Dr. B. van 02.05.2017; een attest van A. J. van 16.06.2017; diverse foto's in verband met zijn automutilatie; een kopie van zijn taskara; een kopie van een bevestigingsbrief van zijn district; een kopie van een politiebade van zijn vader; een kopie van de bankkaart van zijn vader; diverse kopieën van documenten met betrekking tot zijn neef (taskara; badge; dreigbrief taliban; aanbevelingsbrief; en bewijs van tewerkstelling); foto's die zijn deelname aan een betoging in Jalalabad bevestigen; diverse foto's van zijn vader, neef, familieleden,...

Na zijn gehoor op het CGVS liet hij nog foto's (selfies) neerleggen om zijn herkomst aan te tonen. Ook liet zijn psychologe C. B., die tijdens het interview optrad als vertrouwenspersoon, via zijn advocaat weten in een attest van 22.08.2017 dat zijn psychologische toestand tijdens het gehoor niet voldoende aan bod kwam in verhouding tot de duur van het interview, dat de interviewster te weinig notie heeft van de problematiek rond PTSD en dat de houding van de interviewster eerder angst-activerend is dan een houding die veiligheid en rust creëerde.

De commissaris-generaal nam opnieuw zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet in overweging.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing

van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.

In de mate verzoeker voorhoudt tot een risicogroep te behoren omwille van de werkzaamheden van zijn vader, wijst de Raad er op dat om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus hij deze vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen en hij aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn profiel en/of activiteiten tevens het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingenrechtelijke zin, of er in de toekomst aan blootgesteld te worden.

Gelet op het feit dat verzoeker de werkzaamheden van zijn vader als commandant bij de Afghaanse Nationale Politie en de daarbij gepaard gaande problemen niet wist aan te tonen en de ongeloofwaardige verklaringen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming aflegde met betrekking tot zijn beweerde ontvoering ten gevolge van zijn vaders tewerkstelling, blijft verzoeker hier in gebreke.

Zo verzoeker meent dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om rekening te houden met het feit dat hij commentaar gaf over de taliban in de Tolo tv, dient hij de bestreden beslissing er nog eens op na te lezen. De Raad leest immers het volgende: "Inzake uw vrees als gevolg van het interview dat u voor TOLO-TV gaf naar aanleiding van de betoging waaraan u deelnam moet worden gesteld dat u deze niet aannemelijk maakt. U maakte naar aanleiding van uw eerste asielverzoek immers geen enkele melding van uw deelname aan een manifestatie. Evenmin vermeldde u toen dat u in het kader hiervan een interview zou hebben gegeven en dat dit er toe zou hebben geleid dat het huis van uw ouders werd vernield (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 28.09.2016, punt 15). Het feit dat u deze gebeurtenissen onvermeld liet naar aanleiding van uw eerste asielverzoek ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. De foto's die u in dit verband voorlegt wijzigen deze conclusie niet aangezien er niet uit blijkt dat u als gevolg van deze manifestatie problemen zou hebben gekend."

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn psychologische toestand. Uit de bestreden beslissing blijkt immers het volgende: "U brengt verder geen elementen aan die uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake uw problemen aantonen. U brengt in het kader van uw tweede asielverzoek daarentegen wel verschillende (medisch-) psychologische attesten aan. Wanneer u en uw vertrouwenspersoon C.(...) B.(...) tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielverzoek de kans krijgen om uw psychologische problemen en hun invloed op uw verklaringen in verband met uw vluchtmotieven toe te lichten verwijst u eveneens naar de elementen die in de attesten werden aangehaald (CGVS, 21/06/2017, p.12-15). U gaf ook aan dat u zich tijdens het eerste gehoor slecht voelde en snel geïrriteerd raakte waardoor u wou dat het gehoor snel werd beëindigd (CGVS, 21/06/2017, p.2). Uw psychologe geeft aan dat u moeite heeft om te structureren en dat uw geheugen niet zo goed is. In de attesten, noch in de toelichting die tijdens het gehoor werd gegeven kan echter een verklaring worden gevonden voor de weinig overtuigende verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aflegde met betrekking tot uw vluchtmotieven. In deze attesten wordt gesteld dat u lijdt aan het post traumatisch stress syndroom. Dit gaat volgens de auteurs van dat attesten gepaard met suïcidale gedachten, automutilatie, slapeloosheid, nachtmerries, sociale isolatie en wanhoop. Uit deze omschrijving van uw psychologische problemen kan niet worden afgeleid dat deze u zouden verhinderen gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uw psychologen B.(...) C.(...) en A.(...) J.(...) vermelden ook de mogelijkheid van geheugen- en concentratieproblemen. Uit deze attesten en de verwijzing van u en uw vertrouwenspersoon naar uw psychologische moeilijkheden kan echter niet worden afgeleid dat deze aan de basis zouden liggen van de ongeloofwaardige verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aflegde. Ze opperen immers enkel de mogelijkheid op geheugen en concentratie problemen zonder onweerlegbaar aan te tonen dat u als gevolg van uw psychische toestand niet in staat zou zijn uw relaas met de nodige details en coherentie uit de doeken te doen. Uit de gehoorverslagen in het kader van uw asielverzoeken blijkt overigens dat wanneer u gevraagd werd uw asielrelaas uiteen te zetten, u in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Pas wanneer dieper werd ingegaan op de activiteiten van uw vader, diens problemen en uw ontvoering bleek u niet in staat verdere details te geven. Ook uw verwijzing naar het feit dat u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS geïrriteerd zou zijn geweest en een snel einde van het gehoor wenste, volstaat niet om de vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent kernelementen van uw asielverzoek te weerleggen.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen en de stukken die u ter ondersteuning hiervan aanbracht in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dat "daar waar in het psychologisch verslag van psychologe C. B. d.d. 12 februari 2016 gesteld wordt dat er sprake is van PTSD, opnieuw nergens uit het neergelegde attest blijkt op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker PTSD heeft. Wat betreft de opmerking in het psychologisch verslag dat "het (...) mogelijk (is) dat dit trauma hem belemmert om een accurate herinnering te hebben van de door hem meegemaakte feiten", meent de Raad dat uit het door verzoeker bijgebrachte psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag evenmin dat de psychische toestand van verzoeker een belemmering vormde voor het naar voor brengen van een duidelijk en gedetailleerd relaas. Waar in het attest voorts melding wordt gemaakt van "Suicidedgedachten" en "sporen van automutilatie", hetgeen ook blijkt uit een foto die door verzoeker werd aangebracht (bijlage 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoeker kampt met psychische problemen, doch, hoewel in het psychologisch verslag herhaaldelijk het verband wordt gelegd tussen verzoekers psychische problemen en de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, vormen de vaststellingen in het psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekers mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer gezien in psychologisch attest d.d. 17 mei 2015 opgesteld door psycholoog Drs. M. G. tevens verwezen wordt naar traumatische ervaringen die verzoeker zou hebben opgedaan in Oost-Europese landen en vooral Bulgarije (administratief dossier, stuk 13, documenten, nr. 4). Ook uit zijn verklaringen blijkt dat het de problemen die hij gekend zou hebben in Bulgarije waren die geleid zouden hebben tot een eerdere zelfmoordpoging (gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit de psychologische attesten kan dan ook niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend."

(....)

Inzake uw psychologische problemen dient verder te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen nergens kan worden afgeleid dat u omwille van een van de criteria van de vluchtelingenstatus in uw land van herkomst een behandeling van uw psychologische problemen zou ontzegd worden. U haalde evenmin elementen aan waaruit zou blijken dat u omwille van uw psychologische problemen het slachtoffer zou worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verder moet worden benadrukt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan personen die beroep kunnen doen op artikel 9ter van dezelfde wet uitsluit. Het betreft personen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(...)

Met betrekking tot de opmerkingen die door uw vertrouwenspersoon werden gemaakt moet er vooreerst op worden gewezen dat u tijdens het gehoor dd. 21 juni 2017 alle kansen kreeg om uit te wijden over uw psychische toestand. U gaf wat dit betreft aanvankelijk slechts aan dat u geïrriteerd was tijdens het vorige gehoor, u niet wist wat u vertelde en u wou dat het gehoor werd stopgezet. Wanneer u de kans werd gegeven om hier verder op door te gaan, gaf u aan dat u dit niet wilde maar vragen wenste te beantwoorden (CGVS, 21/06/2017, p. 2). Vervolgens werd door het CGVS ingegaan op de nieuwe door u aangebrachte elementen om u later tijdens het gehoor nogmaals de kans te geven om uw psychologische toestand toe te lichten. Vervolgens kreeg u de kans om in te gaan op de begeleiding die u in België krijgt en kreeg ook uw vertrouwenspersoon/psycholoog de kans om opmerkingen te maken in dit verband (CGVS, 21/06/2017, p. 12, 13 en 15). De suggestie van uw vertrouwenspersoon met betrekking tot het gebrek aan aandacht voor de psychische problemen waarmee u kampt kan dan ook niet worden gevolgd. De verdere opmerkingen met betrekking tot de angst-activerende houding van het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor worden niet ondersteund door concrete aanwijzingen of incidenten tijdens het gehoor die op een dergelijke houding zouden wijzen. Uw vertrouwenspersoon maakte tijdens het gehoor overigens geen dergelijke opmerkingen. Ze had het onmiddellijk na het gehoor immers enkel over uw problemen om dingen te structureren en uw problemen geheugenproblemen. Verder gaf ze overigens aan blij te zijn dat u over uw problemen had kunnen spreken en u zich veilig voelde om dit te doen. Ze zag dit zelfs als een startpunt om dit vaker op te pakken, om uw geheugen terug te krijgen en tot uzelf te komen.

In de brief van uw advocaat van 3 juni 2017 die op 3 juli 2017 aan het CGVS werd overgemaakt wordt slechts nogmaals verwezen naar de nieuwe elementen die u aanbrengt en uw psychologische problemen welke reeds eerder in deze beslissing werden beoordeeld." Verzoeker betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de voorgaande vaststellingen.

(...)"

(...)

3.4.1. De Raad stelt vast dat in tegenstelling tot wat verzoekende partij poneert, de commissarisgeneraal na het vernietigingsarrest van de Raad wel degelijk is nagegaan welke invloed de psychische toestand van verzoekende partij heeft op de geloofwaardigheid en coherentie van haar relaas en haar vrees voor vervolging.

Verzoekende partij werd nogmaals uitgenodigd voor een gehoor, dat op 21 juni 2017 heeft plaatsgevonden. Er werden haar in het bijzijn van haar vertrouwenspersoon duidelijke vragen gesteld en ook over haar psychische problemen werd uitgebreid op ingegaan.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de psychologische problemen van verzoekende partij het volgende opgemerkt: "U brengt verder geen elementen aan die uw ongeloofwaardig bevonden verklaringen inzake uw problemen aantonen. U brengt in het kader van uw tweede asielverzoek daarentegen wel verschillende (medisch-) psychologische attesten aan. Wanneer u en uw vertrouwenspersoon C.B.(...) tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielverzoek de kans krijgen om uw psychologische problemen en hun invloed op uw verklaringen in verband met uw vluchtmotieven toe te lichten verwijst u eveneens naar de elementen die in de attesten werden aangehaald (CGVS, 21/06/2017, p.12-15). U gaf ook aan dat u zich tijdens het eerste gehoor slecht voelde en snel geïrriteerd raakte waardoor u wou dat het gehoor snel werd beëindigd (CGVS, 21/06/2017, p.2). Uw psychologe geeft aan dat u moeite heeft om te structureren en dat uw geheugen niet zo goed is. In de attesten, noch in de toelichting die tijdens het gehoor werd gegeven kan echter een verklaring worden gevonden voor de weinig overtuigende verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aflegde met betrekking tot uw vluchtmotieven. In deze attesten wordt gesteld dat u lijdt aan het post traumatisch stress syndroom. Dit gaat volgens de auteurs van dat attesten gepaard met suïcidale gedachten, automutilatie, slapeloosheid, nachtmerries, sociale isolatie en wanhoop. Uit deze omschrijving van uw psychologische problemen kan niet worden afgeleid dat deze u zouden verhinderen gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van uw vlucht uit uw land van herkomst. Uw psychologen B. C.(...) en A. J.(...) vermelden ook de mogelijkheid van geheugen- en concentratieproblemen. Uit deze attesten en de verwijzing van u en uw vertrouwenspersoon naar uw psychologische moeilijkheden kan echter niet worden afgeleid dat deze aan de basis zouden liggen van de ongeloofwaardige verklaringen die u naar aanleiding van uw eerste asielverzoek aflegde. Ze opperen immers enkel de mogelijkheid op geheugen- en concentratie problemen zonder onweerlegbaar aan te tonen dat u als gevolg van uw psychische toestand niet in staat zou zijn uw relaas met de nodige details en coherentie uit de doeken te doen. Uit de gehoorverslagen in het kader van uw asielverzoeken blijkt overigens dat wanneer u gevraagd werd uw asielrelaas uiteen te zetten, u in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Pas wanneer dieper werd ingegaan op de activiteiten van uw vader, diens problemen en uw ontvoering bleek u niet in staat verdere details te geven. Ook uw verwijzing naar het feit dat u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS geïrriteerd zou zijn geweest en een snel einde van het gehoor wenste, volstaat niet om de vaststelling dat u incoherente verklaringen aflegde omtrent kernelementen van uw asielverzoek te weerleggen.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen en de stukken die u ter ondersteuning hiervan aanbracht in het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dat "daar waar in het psychologisch verslag van psychologe C. B. d.d. 12 februari 2016 gesteld wordt dat er sprake is van PTSD, opnieuw nergens uit het neergelegde attest blijkt op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor het attest dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker PTSD heeft. Wat betreft de opmerking in het psychologisch verslag dat "het (...) mogelijk (is) dat dit trauma hem belemmert om een accurate herinnering te hebben van de door hem meegemaakte feiten", meent de Raad dat uit het door verzoeker bijgebrachte psychologisch verslag niet onomstotelijk blijkt dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Het aangebrachte psychologisch verslag is dan ook niet van aard verzoekers ongeloofwaardige en incoherente verklaringen in een ander daglicht te stellen. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de inhoud van het gehoorverslag evenmin dat de psychische toestand van verzoeker een belemmering vormde voor het naar voor brengen van een duidelijk en gedetailleerd relaas. Waar in het attest voorts melding wordt gemaakt van "Suïcidedgedachten" en "sporen van automutilatie", hetgeen ook blijkt uit een foto die door verzoeker werd aangebracht (bijlage 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat hieruit weliswaar blijkt dat verzoeker kampt met psychische problemen, doch, hoewel in het psychologisch verslag herhaaldelijk het verband wordt gelegd tussen verzoekers psychische problemen en de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, vormen de vaststellingen in het psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin verzoekers mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer gezien in psychologisch attest d.d. 17 mei 2015 opgesteld door psycholoog Drs. M. G. tevens verwezen wordt naar traumatische ervaringen die verzoeker zou hebben opgedaan in Oost-Europese landen en vooral Bulgarije (administratief dossier, stuk 13, documenten, nr. 4).

Ook uit zijn verklaringen blijkt dat het de problemen die hij gekend zou hebben in Bulgarije waren die geleid zouden hebben tot een eerdere zelfmoordpoging (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Uit de psychologische attesten kan dan ook niet worden opgemaakt dat de aangehaalde psychische problemen verband houden met problemen die verzoeker in Afghanistan zou hebben gekend."

Het attest dat verzoekende partij op 12 oktober 2018 aan de Raad heeft overgemaakt betreft een loutere medicamentenlijst waarmee verzoekende partij wederom geen uitgebreid medisch verslag bijbrengt ter staving van de door haar voorgehouden onmogelijkheid een coherent relaas naar voren te brengen. Het attest van dr. I.B. van 29 september 2017 bijgebracht door Fedasil, stelt uiterst beknopt dat er sprake is van PTSD en een acute depressie met suïciderisico en geeft een opsomming weer van de actieve medicatie. Uit geen van beide attesten blijkt onomstotelijk dat verzoekende partij in de absolute onmogelijkheid verkeert de door haar beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. De aangebrachte medicamentenhistoriek en psychologisch verslag zijn dan ook niet van aard de ongeloofwaardige en incoherente verklaringen van verzoekende partij in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot de opmerkingen die door de vertrouwenspersoon van verzoekende partij werden overgemaakt, nota bene twee maanden na het desbetreffende persoonlijk onderhoud van verzoekende partij, moet er vooreerst op worden gewezen dat verzoekende partij tijdens het gehoor van 21 juni 2017 alle kansen kreeg om uit te wijden over haar psychische toestand. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, gaf verzoekende partij wat dit betreft aanvankelijk slechts aan dat zij geïrriteerd was tijdens het vorige gehoor, zij niet wist wat zij vertelde en zij wou dat het gehoor werd stopgezet. Wanneer verzoekende partij de kans werd gegeven om hier verder op door te gaan, gaf zij aan dat zij dit niet wilde, maar vragen wenste te beantwoorden (persoonlijk onderhoud 21 juni 2017, p. 2). Vervolgens werd door het CGVS ingegaan op de nieuwe door verzoekende partij aangebrachte elementen om haar later tijdens het gehoor nogmaals de kans te geven om haar psychologische toestand toe te lichten. Vervolgens kreeg verzoekende partij de kans om in te gaan op de begeleiding die zij in België krijgt en kreeg ook haar vertrouwenspersoon/psycholoog de kans om opmerkingen te maken in dit verband (ibid, p. 12, 13 en 15). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in zijn beslissing stelt dat de suggestie van de vertrouwenspersoon van verzoekende partij met betrekking tot het gebrek aan aandacht voor de psychische problemen waarmee zij kampt niet kan worden gevolgd. Ook de verdere opmerkingen met betrekking tot de angst-activerende houding van het Commissariaat-generaal tijdens het gehoor worden niet ondersteund door concrete aanwijzingen of incidenten tijdens het gehoor die op een dergelijke houding zouden wijzen. Verzoekende partij haar vertrouwenspersoon maakte tijdens het gehoor overigens geen dergelijke opmerkingen. Zij had het onmiddellijk na het gehoor immers enkel over de problemen van verzoekende partij om dingen te structureren en dat zij geen zo'n goed geheugen heeft. Verder gaf ze overigens aan blij te zijn dat verzoekende partij over haar problemen had kunnen spreken en zij zich veilig voelde om dit te doen. Ze zag dit zelfs als een startpunt om dit vaker op te pakken, om haar geheugen terug te krijgen en tot haarzelf te komen.

Noch uit de door verzoekende partij bijgebrachte attesten met betrekking tot haar psychische toestand noch uit de brief van haar vertrouwenspersoon blijkt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om over elementaire zaken betreffende haar leven, zoals de verschillende verblijfplaatsen die zij in haar leven heeft gehad, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen."

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot hetzelfde verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Aldus staat het de Raad in onderhavig beroep niet toe te oordelen over de middelen in het verzoekschrift, die een herhaling vormen van de middelen in het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer RvV 219 299. Er dient immers te worden vastgesteld dat de Raad reeds oordeelde over deze middelen inzake de motieven tot weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en weigering van subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, in het voormelde arrest (RvV 7 februari 2019, nr. 216 518).

Aldus dringt zich in onderhavig beroep enkel een beoordeling op van de nieuwe elementen die thans voorliggen. De verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad inzake psychische problemen is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

In casu dient erop te worden gewezen dat de Raad in voormeld arrest in hoofde van verzoeker reeds heeft geoordeeld dat noch uit de door verzoeker bijgebrachte attesten met betrekking tot zijn psychische toestand noch uit de brief van zijn vertrouwenspersoon blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om over elementaire zaken betreffende zijn leven, zoals de verschillende verblijfplaatsen die hij in zijn leven heeft gehad, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen (RvV 7 februari 2019, nr. 216 518). Het door verzoeker bijgebrachte arrest kan bovendien geen afbreuk doen aan deze beoordeling, nu elk verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient te worden beoordeeld.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 april 2019 heeft aangevoerd dat verzoeker als “*deportee*” zal worden bestempeld en dat in het verzoekschrift informatie wordt bijgebracht met betrekking tot de situatie van terugkeerders naar Afghanistan. Hierbij moet vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker dit element zelf niet eerder heeft ingeroepen als reden waarom hij niet terug kan keren naar Afghanistan. De door verzoeker bijgebrachte informatie is bovendien van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon, temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij niet terug kan keren naar de stad Kabul en Herat, terwijl hieronder zal blijken dat hij terug kan keren naar de stad Jalalabad (zie *infra*). Verzoeker maakt met zijn algemeen, vaag en ongestaafd betoog dan ook niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Uit de bijgebrachte informatie kan bovendien niet blijken dat verzoeker louter omwille van zijn langdurig verblijf in Europa en het feit dat hij werd uitgewezen zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd of anderzijds een reëel risico op ernstige schade loopt. Dat verzoeker omwille van zijn psychologische gezondheidstoestand problemen zou krijgen of geïsoleerd zou worden in Afghanistan betreft bovendien een blote bewering van zijn advocaat. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging of het reëel op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beoordeelt verder de motivering in de bestreden beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en de middelen hierover. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In het arrest “*Elgafaji*” maakte het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, “*Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*”, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 39). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit de artikelen 48/4, § 2, c), en 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met “*improvised explosive devices*” (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de ‘*conflict severity*’ map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (aantal gewapende confrontaties en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, “*Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019*”, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. *In casu* oordeelde de Raad in het voormeld arrest nr. 216 518 van 7 februari 2019 dat: “*Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, werd bij 's Raads arrest nr. 168 688 van 30 mei 2016 geoordeeld dat, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij Jalalabad te hebben geruild voor een verblijf in Qala Janan Khan in het district Behsud, het risico van verzoekende partij op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet door de commissaris-generaal terecht beoordeeld werd ten opzichte van Jalalabad.*”

In de meest recente “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*”, van juni 2019, waarbij de periode van 1 januari 2018 tot 28 februari 2019 als algemene referentieperiode geldt, kwalificeerde EASO de stad Jalalabad, als een gebied waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger,

wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid, evenwel een 'loutere aanwezigheid' in het gebied zou niet voldoende zijn om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 (c) van de Richtlijn 2011/95/EU vast te stellen (p. 110: *"In the city of Jalalabad, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD; however, 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD."*).

De Raad bevestigt het standpunt van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, alles in acht genomen, geen dermate willekeurig geweld kent dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio, louter door zijn aanwezigheid op het grondgebied aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan deze beoordeling. De in het verzoekschrift geciteerde informatie is immers, voor zover zij betrekking heeft op de stad Jalalabad, dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad is gebaseerd.

Voorts verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar een rapport van ECRE waarin wordt opgeroepen om terugkeer naar Afghanistan stop te zetten omwille van de problematische veiligheidssituatie en het gebrek aan coherentie in het beleid van de lidstaten van de EU. De Raad stelt vast dat het inderdaad zo is dat ECRE repatriëringen afraadt, doch is van oordeel dat louter op basis van dit standpunt van ECRE, dat geen rekening houdt met het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en bovendien geen juridisch bindende kracht heeft, geen subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), aan verzoeker kan worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker hoog is. Bijgevolg is een mindere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verder werd in de bestreden beslissing geoordeeld dat:

"In zoverre u uw psychische gezondheid (depressie en PTSD) aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die u ter staving neerlegt, niet blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u een verhoogd risico zou lopen in uw land van herkomst. U laat tevens na dit in concreto aan te tonen.

De blote bewering van uw advocaat dat u minder zelfredzaam zou zijn wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofd, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen verweer tegen deze pertinente en correcte motivering, die steun vindt in het administratief dossier en aldus, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal wordt overgenomen door de Raad.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Jalalabad in Afghanistan, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP